Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. Bolocan Elena)
Dosarul nr. 3a-789/25 (2-24056610-02-3a-04032025)

D E C I Z I E

28 ianuarie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:
Președintele completului, judecătorul Sîrbu Victoria
Judecătorii Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Papuc Daniela

examinând în ședință publică, apelul declarat de către Ministerul Justiției împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 22 noiembrie 2024, adoptată în cauza la acțiunea în contencios administrativ înaintată de către Ceban Sergiu împotriva Ministerului Justiției, persoană terță Viorel Țîmbaliuc, Director al Penitenciarului nr. 6-Soroca, comisar de justiție, privind anularea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

a c o n s t a t a t:

Argumentele părților:

La 27 mai 2024 Ceban Sergiu a depus acțiunea în procedura contenciosului administrativ împotriva Ministerului Justiției al RM, persoană terță Viorel Țîmbaliuc, director al Penitenciarului nr.6-Soroca, comisar de justiție, privind anularea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, prin ordinul nr. 58 din 25 februarie 2015, emis de către ministrul justiției, s-a dispus suspendarea contractului privind îndeplinirea serviciului în cadrul sistemului penitenciar încheiat cu Ceban Sergiu (R-504918), până la adoptarea definitivă a hotărârii pe cauza penală. Temei de emitere a ordinului menționat, potrivit părții descriptive a acestuia, l-a constituit înaintarea de către Procuratura Anticorupție a demersului nr. 1060 din 24 februarie 2015, prin care s-a solicitat suspendarea provizorie a lui Ceban Sergiu din funcție. În calitate de motiv al emiterii ordinului de suspendare a contractului privind îndeplinirea serviciului în cadrul sistemului penitenciar, încheiat cu Ceban Sergiu, la fel potrivit părții descriptive a ordinului contestat, a fost invocat „...scopul asigurării ordinii stabilite de Codul de procedură penală privind urmărirea penală și judecarea cauzei și în vederea evitării folosirii funcției deținute de învinuit pentru influențarea martorilor...”.

Totodată, a notat că, prin Decizia Curții de Apel Bălți în cauza nr. 1a-559/2022 din 15 ianuarie 2024 (pronunțată integral la data de 27 februarie 2024), a fost admis apelul avocatului Radu Dumneanu, depus în interesele lui Ceban Sergiu, fiind casată sentința

primei instanțe și pronunțată o nouă hotărâre, prin care, în conformitate cu prevederile art. 390 alin. (1) pct. 3) din Codul de procedură penală, s-a dispus achitarea lui Ceban Sergiu pe motiv că fapta ce i s-a incriminat nu întrunește elementele infracțiunii. În decizia instanței de judecată s-a indicat că aceasta este susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul adoptării.

Astfel, în legătură cu circumstanțele expuse, la data de 19 ianuarie 2024, s-a adresat Ministrului Justiției cu o cerere prin care a solicitat să fie restabilit în funcția deținută anterior suspendării.

Consecvent, a menționat că, prin răspunsul nr. 01.5/1626 din 20 februarie 2024, făcându-se abstracție de la faptul că hotărârea definitivă și executorie, invocată în cererea din 19 ianuarie 2024, a fost emisă la data de 15 ianuarie 2024, și invocându-se faptul că, anterior, prin răspunsul nr. 01.5/785 din 27 ianuarie 2022 a fost respinsă cererea lui Ceban Sergiu din 3 decembrie 2021 (depusă în legătură cu achitarea inițială, până la dispunerea de Curtea Supremă de Justiție a rejudecării cauzei), s-a indicat eronat că cererea ar avea caracter repetat și tardiv al cererii depuse.

În aceste condiții, reclamantul a punctat faptul că, prin acțiunile reprezentanților Ministerului Justiției au fost încălcate prevederile art. 16 alin. (2) din Codul administrativ, care indică expres că, exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare, ori, în cazul dat i s-au încălcat drepturile protejate de art. 17 și art. 18 din Codul administrativ, ori, deși s-a dispus suspendarea sa din funcție până la adoptarea definitivă a hotărârii pe cauza penală, prin refuzul de a emite actul administrativ în legătură cu încetarea la data de 15 ianuarie 2024 a temeiului pentru care s-a dispus suspendarea din funcție, i se încalcă dreptul la muncă, situație care justifică depunerea unei acțiuni în contencios administrativ, potrivit art.20 și art.189 din același Cod, deoarece autoritatea publică care a examinat cererea din 19 ianuarie 2024 nu și-a respectat obligația de a acționa în conformitate cu legea și actele normative în vigoare. Mai mult ca atât, apreciind arbitrar faptul că cererea din 19 ianuarie 2024 ar fi tardivă, în condițiile în care decizia definitivă și executorie este din 15 ianuarie 2024, denotă caracterul arbitrar al refuzului de a emite actul administrativ pentru a executa hotărârea judecătorească menționată.

Ținând cont de faptul că art. 43 al Constituției Republicii Moldova garantează dreptul persoanei la muncă, având la bază circumstanțele expuse, precum și faptul că, în prezent, reclamantul nu este destituit din funcție, a subliniat faptul că, se impunea emiterea actului administrativ, prin care să se dispună restabilirea în funcția deținută anterior suspendării, ori, în legătură cu tragerea la răspundere penală, limitarea dreptului la muncă poate fi exercitat doar în baza unei decizii judecătorești, emisă în condițiile legii, hotărâre care nu există în privința reclamantului.

Totodată, reclamantul consideră că prin activitatea administrativă desfășurată de autoritatea pârâtă se încalcă și principiul preeminenței dreptului, care impune ca orice imixtiune a autorităților în dreptul individului, pe care Convenția le protejează, să fie supusă unui control riguros.

Referitor la ingerințele admise în drepturile persoanei, a punctat că, potrivit practicii Curții, acestea trebuie să respecte un raport de proporționalitate vis-a-vis de interesul

urmărit, pe când în situația reclamantului nu este clar interesul urmărit prin privarea ilegală a acestuia de a munci în continuare, ori, unicul temei de suspendare a fost indicat necesitatea de a asigura buna desfășurare a urmăririi penale și/sau încercarea de a evita o influențare a justiției prin funcția deținută.

În final, reclamantul a solicitat anularea răspunsului nr. 01.5/1626 din 20 februarie 2024 și obligarea pârâtului să-l reîncadreze în funcția deținută până la momentul emiterii ordinului cu privire la suspendarea din funcție.

La 8 august 2024, pârâtul Ministerul Justiției, a depus referință aferentă cererii de chemare în judecată, solicitând respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată (f.d.123-126).

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 22 noiembrie 2024, s-a admis acțiunea în contencios administrativ depusă de Ceban Sergiu împotriva Ministerului Justiției, persoană terță Viorel Țîmbaliuc, Director al Penitenciarului nr. 6-Soroca, comisar de justiție, privind anularea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

S-a anulat actul administrativ individual defavorabil – nr. 01.5/1626 din 20 februarie 2024, prin care a fost respinsă cererea depusă de către Ceban Sergiu privind restabilirea în funcția deținută până la momentul emiterii ordinului cu privire la suspendarea sa din funcție.

S-a obligat Ministerul Justiției al Republicii Moldova să emită act administrativ individual favorabil, prin care să restabilească persoana fizică suspendată din funcție în legătură cu tragerea ilegală la răspundere penală – Ceban Sergiu, în funcția anterioară deținută până la emiterea ordinului nr. 58 din 25 februarie 2015 „Cu privire la suspendarea contractului privind îndeplinirea serviciului în cadrul sistemului penitenciar încheiat cu Sergiu Ceban maior de justiție”, iar în caz de imposibilitate să restabilească persoana fizică în funcția anterioară deținută (lichidarea întreprinderii, instituției, organizației, reducerea statelor), autoritatea publică este obligată să ofere acestuia funcție echivalentă cu cea ocupată anterior.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 17 februarie 2025, s-a admis parțial cererea depusă de către Ceban Sergiu privind explicarea hotărârii și s-a explicat că hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani nr. 3-2820/2024 din 22 noiembrie 2024, se execută, în modul stabilit de lege, după ce rămâne definitivă. În rest cererea s-a respins ca neîntemeiată.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 2 decembrie 2024, Ministerul Justiției al RM, a declarat cerere de apel, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 22 noiembrie 2024, cu emiterea unei noi hotărâri prin care fie respinsă acțiunea.

Termenul de declarare a apelului:

Potrivit art. 232 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, apelul se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii instanței de fond a fost pronunțat public la 22 noiembrie 2024, iar apelul nemotivat a fost declarat la 2 decembrie 2024. Hotărârea motivată a fost recepționată de către Ministerul Justiției al RM, la 11 februarie 2025, fapt ce se confirmă prin extrasul din Zimbra, anexat la materialele cauzei (f.d.168), iar apelul motivat a fost depus la 10 martie 2025 (f.d.184-189). Prin urmare, Colegiul constată că atât apelul nemotivat, cât și cel motivat au fost depuse în interiorul termenului legal.

Argumentele participanților la proces:

În cererea de apel apelantul Ministerul Justiției al RM, a reiterat că instanța de fond a dat o apreciere greșită a probelor administrate, aplicând eronat normele dreptului material, pronunțând o hotărâre neîntemeiată și ilegală.

În motivarea apelului, a indicat că, prin Decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Bălţi nr. la-5 59/2022 din 15 ianuarie 2024, Sergiu Ceban, învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) Cod Penal, a fost achitat pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii. Respectiv, în data de 19 ianuarie 2024, Sergiu Ceban s-a adresat cu a doua cerere către Ministrul Justiției, solicitând restabilirea în funcția deținută anterior suspendării. Drept temei a fost invocat art. 14 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Prin răspunsul Ministerului Justiției nr. 01.5/1626 din 20 februarie 2024 s-a explicat că, anterior prin răspunsul nr. 01.5/785 din 27 ianuarie 2022 a fost respinsă cererea din 3 decembrie 2021 a dlui Sergiu Ceban, în legătură cu existența unei hotărâri de achitare, motivul fiind omiterea termenului reglementat de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998. Prin urmare, cererea dlui Sergiu CEBAN din 19 ianuarie 2024 este repetitivă.

Instanța de fond referitor la acest aspect a conchis că, autoritatea publică pârâtă urma să emită actul administrativ individual favorabil prin care să-l restabilească pe intimat în funcția anterior deținută. Or, în această situație emiterea actului administrativ de restabilire în funcție este o obligație legală și nicidecum un drept discreționar al autorității publice pârâte.

Referitor la această concluzie, a remarcat apelantul faptul că aceasta reiese din interpretarea eronată a art. 14 alin. (1) al Legii nr. 1545/1998, care prevede că, persoana fizică eliberată din-lucru (funcție) în legătură cu condamnarea ilegală sau suspendată din lucru (funcție) în legătură cu atragerea ilegală la răspundere penală este restabilită la locul de muncă anterior (în funcția anterioară), iar în caz de imposibilitate (lichidarea întreprinderii, instituției, organizației, reducerea statelor) acesteia i se oferă un loc de muncă (funcție) echivalent cu cel ocupat anterior. Locul de muncă (funcția) i se va oferi persoanei fizice în termen de cel mult o lună - de la data depunerii cererii dacă aceasta a fost depusă în termen de trei luni de la data primirii de către persoana fizică a avizului despre rămânerea definitivă a sentinței de achitare sau a adoptării hotărârii privind scoaterea persoanei de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale pe temei de reabilitare.

Conform art. 387 lit. c) din Codul de procedură civilă, se consideră că normele de

drept material sânt încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: c) a interpretat eronat legea”.

Cu referire la aplicarea art. 14 alin. (1) al Legii nr. 1545/1998, a subliniat că legiuitorul a instituit un termen de decădere, pentru a asigura securitatea raporturilor juridice, dat fiind că persoana nu poate la infinit extinde decizia sa de a solicita repunerea în funcție. Mai cu seamă acest lucru este important din perspectiva eventualului salariu ratat, deoarece extinderea artificială a termenului de solicitare a repunerii presupune încasarea salariului ratat pentru întreaga perioadă, deaceea s-a instituit un termen limită de solicitare a repunerii, iar persoanele trebuie să acționeze cu bună credință.

În acest context, a menționat apelantul art. 13 alin. (1) din Codul civil care prevede că, niciun drept subiectiv nu poate fi exercitat predominant în scopul de a cauza altei persoane un prejudiciu sau a-i dăuna în alt mod (abuzul de drept).

Deasemenea, a punctat că nu poate fi acceptată concluzia instanței de fond că rejudecarea cauzei penale de către aceiași instanță de apel, în alt complet, nu limitează reclamantul în dreptul de a depune cerere în baza deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți nr. 1a-559/2022 din 15 ianuarie 2024, adoptate în rezultatul rejudecării cauzei penale. La acest aspect, a subliniat că rejudecarea cauzei penale nu se soldează cu repunerea în termenul stabilit de legiuitor a persoanei care l-a omis. Acest efect nu este prevăzut de nicio normă materială, nici de actul judecătoresc de achitare a intimatului. Termenul prevăzut de art. 14 alin. (1) al Legii nr. 1545/1998 este unul de decădere (peremptoriu) și nu poate fi interpretat ca fiind în interesele legitime ale salariatului.

Astfel, a specificat că, în circumstanțe de fapt și de drept repetitive art. 14 alin. (1) al Legii nr. 1545/1998 nu poate fi interpretat abuziv, cauzând direct un prejudiciu angajatorului, care a suspendat raporturile de serviciu la demersul Procuraturii Anticorupție din 24 februarie 2015, luând în considerație că în cadrul urmăririi penale s-a stabilit că comiterea infracțiunii de care este învinuit Sergiu Ceban are legătură directă cu îndeplinirea de către acesta a atribuțiilor de serviciu.

Deasemenea, apelantul a făcut trimitere la Hotărârea nr. 6/2016 din 3 martie 2016 privind excepția de neconstituționalitate a art. 53 lit. c) din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și art. 76 lit. g) din Codul muncii (suspendarea raporturilor de serviciu), unde Curtea Constituțională a statuat că, în conformitate cu prevederile contestate, la suspendarea raporturilor de serviciu, conducătorul instituției nu se pronunță asupra vinovăției sau nevinovăției funcționarului public și nici asupra răspunderii sale penale, acestea fiind chestiuni a căror soluționare intră în sfera de activitate a organelor judiciare. Deși suspendarea este obligatorie și automată potrivit prevederilor criticate, nimic din aceste norme legale nu arată că scopul măsurii de suspendare nu este punitiv, ci mai degrabă de precauție și provizoriu, în măsura în care privește apărarea interesului public prin suspendarea din funcție a unei persoane acuzate de comiterea unei infracțiuni de serviciu sau în legătură cu serviciul (Ţehanciuc v. România, § 19, decizie din 22 noiembrie 2011) [...].

În continuare, a menționat că, conform art. 24 alin. (1) din Codul administrativ, participanții la procedura administrativă și procedura de contencios administrativ trebuie să își exercite drepturile și să își îndeplinească obligațiile cu bună-credință, fără a încălca

drepturile procesuale ale altor participanți”.

Iar, potrivit articolul 11 alin. (1) și (2) din Codul civil, definește buna-credință ca fiind un standard de conduită a unei părți, caracterizată prin corectitudine, onestitate, deschidere și luarea în cont a intereselor celeilalte părți la raportul juridic. în special, este contrar bunei-credințe ca o parte să acționeze în contradicție cu declarațiile pe care le-a făcut anterior sau cu comportamentul pe care 1-a avut anterior în cazul în care cealaltă parte, în detrimentul său, s-a bazat în mod rezonabil pe acele declarații sau acel comportament.

La caz, apelantul a conchis că, intimatul Sergiu Ceban se află într-o funcție incompatibilă cu funcția deținută anterior de Șef al Penitenciarului nr. 6 - Soroca.

În contextul celor expuse, apelantul a indicat că, la data depunerii cererii de restabilire în funcție (19 ianuarie 2024) intimatul Sergiu Ceban activa la Societatea pe Acțiuni „Regia Apă - Canal Soroca” în funcția de tehnician controlor serviciul DMC (copia scrisorii nr. 284 din 23 decembrie 2024 a S.A. Regia Apă - Canal Soroca”). O dovadă în plus reprezintă scrisoarea nr. 17743 din 27 decembrie 2024 a Casei Naționale de Asigurări Sociale, prin care se confirmă că Sergiu Ceban este înregistrat ca persoană asigurată în sistemul public de asigurări sociale, iar contribuțiile de asigurări sociale fiind achitate de SRL „Florești Gaz” și Societatea pe Acțiuni „Regia Apă - Canal Soroca”.

Drept urmare, a reiterat că, refuzul de a admite cererea de restabilire în funcție se întemeiază pe dispozițiile legale. Mai mult, scrisoarea de răspuns a Ministerului Justiției nr. 01.5/785 din 27 ianuarie 2022 prin care a fost respinsă ca tardivă cererea inițială a lui Sergiu Ceban cu privire la restabilirea în funcția deținută anterior, nu a fost contestată în instanța de judecată, fiind admise în acest sens efectele juridice legale.

Consecvent, a precizat că, Sergiu Ceban a deținut anterior suspendării funcția de Șef al Penitenciarului nr. 6 - Soroca, adică de funcționar public cu statut special. Iar, în virtutea exercitării prerogativelor de putere publică funcționarul public cu statut special nu este în drept să desfășoare alte activități remunerate. În acord cu art. 65 alin. (2) din Legea nr. 300/2017 cu privire la sistemul administrației penitenciare, este stabilit expres că, funcționarul public cu statut special nu este în drept să desfășoare alte activități remunerate: c) prin contract individual de muncă sau prin alt contract cu caracter civil, în cadrul societăților comerciale, al cooperativelor, al întreprinderilor de stat sau municipale, precum și al organizațiilor necomerciale, din sectorul public sau privat, a căror activitate este controlată, subordonată sau în anumite privințe este de competența organului în care este angajat acesta, cu excepția activităților științifice, didactice, de creație, de participare în proiecte de dezvoltare în domeniul administrației penitenciare și de reprezentare a statului în societățile economice. Cumularea activităților respective se efectuează conform normelor prevăzute de către Guvern în cazul funcționarilor publici”.

Prin **referința** depusă la 24 iunie 2025, de către reprezentantul intimatului Ceban Sergiu, avocatul Sorin Tighinean, a solicitat respingerea apelului ca neîntemeiat.

În concluzie, a subliniat faptul că, este întemeiat și necesar de reținut argumentul primei instanțe cu privire la acest motiv al apelantului și anume că, termenul de trei luni, în care persoana fizică suspendată din lucru (funcție) în legătură cu tragerea ilegală la răspundere penală, este în drept să depună cerere privind restabilirea la locul de muncă

anterior (în funcția anterioară), curge de la data primirii de către persoana fizică a avizului despre rămânerea definitivă a sentinței de achitare, la caz, a deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Bălți nr. 1a-559/2022 din 15 ianuarie 2024, iar o altă interpretare a prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea nr.1545/1998, fiind contrară drepturilor și intereselor legitime ale persoanei fizice reabilitate în baza sentinței de achitare, respectiv, contrară drepturilor și intereselor legitime ale salariatului suspendat din funcție în legătură cu tragerea ilegală la răspundere penală.

Cu privire la al doilea motiv invocat de apelant și anume - incompatibilitatea funcției, a menționat cu titlu introductiv că acesta nu a fost invocat nici la argumentarea actului administrativ defavorabil - nr. 01.5/1626 din 20 februarie 2024 și nici în fața primei instanțe. Chiar și în aceste circumstanțe, a punctat că, acest motiv al apelantului nu poate fi reținut la judecarea apelului și aplicabil speței or, angajarea salariatului la un alt loc de muncă pe perioada suspendării din funcție, luată ca măsură provizorie în cadrul procesului penal, este nemijlocit și expres permisă de lege și anume de art. 200 alin. (6) din Codul de procedură penală, conform căruia, în perioada suspendării provizorii din funcție persoana are dreptul de a presta muncă în alte domenii care nu au legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu sau cu orice serviciu public.

Mai mult ca atât, a specificat că la acest capitol există deja o jurisprudență a Curții Constituționale care prin Hotărârea nr. 21 din 28 noiembrie 2023 a admis parțial sesizările privind excepțiile de neconstituționalitate a art. 14 alin. (1), art. 55 alin. (1), (4) și (6) și art. 62 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, și a recunoscut constituțional articolul 14 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, în măsura în care incompatibilitățile nu intervin în privința procurorilor suspendați din funcție din cauza declanșării urmăririi penale împotriva lor.

În contextual celor expuse, a evidențiat faptul că, în prezenta speță dedusă judecății, Ceban Sergiu este suspendat din funcție pe o perioadă mai mare de 10 ani, prin ordinul Ministerului Justiției nr.58 din 25.02.2015, iar în situația în care va fi acceptată cererea de reîncadrare în funcție, până la începerea serviciului, Ceban Sergiu va respecta regimul juridic al incompatibilității funcției așa cum prevede art.65 din Legea nr. 300/2017 cu privire la sistemul administrației penitenciare, prin a renunța la oricare alte funcții.

Prin **referința** depusă la 25 iunie 2025, de către terțul Viorel Țîmbaliuc, Director al Penitenciarului nr. 6-Soroca, comisar de justiție, a susținut în întregime apelul depus de către Ministerul Justiției al RM, a solicitat admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă ca fiind tardivă și neîntemeiată.

Reprezentantul intimatului Ceban Sergiu, avocatul Sorin Tighinean, în ședința de judecată nu s-a prezentat, dar fiind prezent în ședința de judecată intimatul Ceban Sergiu, a solicitat examinarea cauzei în lipsa acestuia.

În temeiul dispozițiilor art. 239 alin. (2) din Codul administrativ, instanța a admis cererea și a dispus examinarea cauzei în lipsa terțului Viorel Țîmbaliuc, Director al Penitenciarului nr. 6-Soroca, comisar de justiție, cât și în lipsa avocatului Sorin Tighinean, având în vedere faptul că procedura de citare legală a fost respectată.

În ședința de judecată reprezentantul apelantului Ministerul Justiției al RM, Constantin Cachița, a susținut cererea de apel înaintată pe motivele de fapt și de drept invocate și a solicitat admiterea acesteia în sensul formulat.

Intimatul Ceban Sergiu, în ședința de judecată a susținut referința depusă pe motivele de fapt și de drept invocate, solicitând respingerea cererii de apel ca fiind neîntemeiată și menținerea hotărârii instanței de fond.

Aprecierea instanței de apel:

Potrivit art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel adoptă una dintre următoarele decizii - respinge apelul.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art. 219 alin.(1)-(3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Admisibilitatea acțiunii:

Completul judiciar notează că controlul preliminar asupra admisibilității reprezintă o etapă obligatorie, ce vizează delimitarea strictă a tipului de acțiune și a cadrului juridic în care urmează a fi analizată pretenția dedusă judecății.

În conformitate cu art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

În corespundere cu art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sânt afectate de actul administrativ individual, nu sânt destinatarii acestuia.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În conformitate cu art. 206 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare);

Analizând obiectul cererii deduse judecății, se atestă că, reclamantul solicită anularea actului administrativ individual defavorabil – nr. 01.5/1626 din 20 februarie 2024, prin care a fost respinsă cererea depusă de către Ceban Sergiu privind restabilirea în funcția deținută până la momentul emiterii ordinului cu privire la suspendarea sa din funcție și obligarea Ministerului Justiției al Republicii Moldova să emită act administrativ individual favorabil prin care să restabilească persoana fizică suspendată din funcție în legătură cu tragerea ilegală la răspundere penală – Ceban Sergiu, în funcția anterioară deținută până la emiterea ordinului nr. 58 din 25 februarie 2015 „Cu privire la suspendarea contractului privind îndeplinirea serviciului în cadrul sistemului penitenciar încheiat cu Sergiu Ceban maior de justiție”.

În aceste condiții, acțiunea formulată, se subscriu acțiunii în contestare și acțiunii în obligare, potrivit art. 206 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ.

Totodată, în temeiul dispozițiile art. 191 alin. (1) și art.196 alin. (1) din Codul administrativ, referitoare la competența materială și teritorială a instanțelor în materie de contencios administrativ, se constată că acțiunea introdusă de reclamant a fost înaintată instanței competente, fiind respectate cerințele privind competența jurisdicțională atât sub aspect material, cât și teritorial.

Conform art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În temeiul art. 39 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități

publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Colegiul reține că reclamantul este destinatarul actelor administrative contestate și, prin acțiunea formulată, urmărește protecția unui drept propriu susceptibil de a fi vătămat prin activitatea administrativă a autorității.

Prin urmare, condiția privind revendicarea unui drept legitim, necesară admisibilității acțiunii în contencios administrativ, este întrunită, iar reclamantul beneficiază de control judecătoresc asupra activității administrative contestate, în sensul art. 39 din Codul administrativ.

În acord cu art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, *până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepțiile prevăzute de lege.*

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, Colegiul reține că, nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă personal de către reclamantul Ceban Sergiu, iar reclamantul poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Prin urmare, Colegiul constată că reclamantul are calitatea de persoană legitimă pentru a sesiza instanța de contencios administrativ, a respectat procedura și termenul de depunere a acțiunii, iar obiectul cererii nu se încadrează în situațiile exceptate de la controlul judiciar. În aceste condiții, nu se identifică motive de inadmisibilitate a acțiunii, iar instanța de fond a apreciat corect că sunt întrunite condițiile pentru admiterea acesteia.

Raționamentele asupra fondului acțiunii:

Examinând materialele dosarului, actele procedurale și înscrisurile anexate, instanța de apel reține următoarele circumstanțe de fapt.

Din materialele cauzei, rezultă că, în temeiul Ordinului Ministrului Justiției nr. 58 din 25 februarie 2015 a fost suspendat contractul privind îndeplinirea serviciului în cadrul sistemului penitenciar încheiat cu Ceban Sergiu, începând cu data de 25 februarie 2015, până la adoptarea hotărârii în cauza penală pornită în privința sa la 25 noiembrie 2014, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (2) și (3), 43 lit. b), 45 și art. 326 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

Prin sentința Judecătoriei Soroca, sediul Florești, din 27 aprilie 2017, Sergiu Ceban a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) din Codul penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 2500 unități convenționale, echivalentul a 50000 lei.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 17 octombrie 2019 a fost admis apelul avocatului Radu Dumneanu în interesele lui Sergiu Ceban, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care în baza art. 390 alin. (1) pct. 3) din Codul de procedură penală, Sergiu Ceban a fost achitat de învinuirea adusă în baza art. 326 alin. (2) lit. c) din Codul penal, din lipsa elementelor infracțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Bălți nr.1a-707/20 din 18 mai 2021 a fost admis apelul avocatului Radu Dumneanu în numele lui Sergiu Ceban, casată sentința, cu pronunțarea unei hotărâri noi potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care în baza art. 390 alin. (1) pct. 3) din Codul de procedură penală, Sergiu Ceban a fost achitat de învinuirea adusă în baza art. 326 alin. (2) lit. c) din Cod penal, din lipsa elementelor infracțiunii. (dosar administrativ f.d.6-53).

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 20 octombrie 2020, a fost admis recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Andrei Formusatii, casată total Decizia Curții de Apel Bălți din 18 mai 2021, în cauza penală în privința lui Sergiu Ceban și dispusă rejudecarea cauzei, de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Consecvent, la 3 decembrie 2021, Ceban Sergiu s-a adresat cu o cerere către Ministrul Justiției, prin care a solicitat restabilirea în funcția deținută până la suspendare în legătură cu existența unei hotărâri de achitare - decizia Curții de Apel Bălți din 18 mai 2021. În cerere reclamantul a menționat că a recepționat decizia instanței de judecată în data de 7 septembrie 2021. (dosar administrativ f.d.5).

Iar, prin răspunsul nr. 015/785 din 24 ianuarie 2022, cererea reclamantului a fost respinsă ca tardivă, pe motivul depunerii cu omiterea termenului prevăzut de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. (dosar administrativ f.d.4).

Ulterior, prin decizia Curții Supreme de Justiție din 16 mai 2022, a fost admis recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, casată total decizia Curții de Apel Bălți din 18 mai 2021, în cauza penală în privința lui Ceban Sergiu și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Astfel, la 15 ianuarie 2024 Colegiul penal al Curții de Apel Bălți a adoptat decizia nr.1a-559/2022, prin care a fost admis apelul avocatului Radu Dumneanu în interesele lui Ceban Sergiu, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Soroca sediul Florești din 27 aprilie 2017, a fost casată parțial sentința menționată în latura penală și pronunțată, în această parte, o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care, în conformitate cu art. 390 alin. (1) pct. 3) din Codul de procedură penală, Ceban Sergiu, învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. c) din Codul penal, a fost achitat pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii. (f.d.9-57).

În acest context, la 19 ianuarie 2024, reclamantul Ceban Sergiu s-a adresat cu cerere către ministrul justiției, solicitând restabilirea în funcția deținută anterior suspendării (f.d.7), iar prin răspunsul nr. 01.5/1626 din 20 februarie 2024, cererea reclamantului a fost respinsă pe motiv că ar fi repetitivă. (f.d.8).

Nefiind de acord cu răspunsul autorității publice, la 27 mai 2024, Ceban Sergiu s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu acțiune în contencios administrativ (f.d.4-6).

În ordinea celor expuse, Colegiul reține că prin ordinul nr. 58 din 25 februarie 2015 emis de Ministerul Justiției, reclamantul Sergiu Ceban a fost suspendat din funcția deținută în cadrul sistemului administrației penitenciare până la adoptarea definitivă a hotărârii pe cauza penală intentată în privința sa.

Din conținutul ordinului rezultă fără echivoc că, măsura suspendării a fost dispusă exclusiv în legătură cu existența procedurii penale și în scopul asigurării bunei desfășurări a urmăririi penale și a procesului judiciar, fiind invocată necesitatea evitării influențării martorilor prin prisma funcției deținute de reclamant.

Prin urmare, suspendarea nu a avut caracter disciplinar, nu a reprezentat o sancțiune administrativă și nici o încetare a raporturilor de serviciu, ci o măsură provizorie și temporară, dependentă în mod direct de existența și finalitatea procesului penal.

În acest context, Colegiul subliniază că însăși autoritatea emitentă a actului administrativ de suspendare a condiționat expres menținerea măsurii de existența unei cauze penale nesoluționate definitiv. Respectiv, odată cu încetarea temeiului care a justificat suspendarea, autoritatea publică era obligată să readucă raporturile de serviciu la situația juridică existentă anterior suspendării.

Raportând la materialele cauzei, Colegiul atestă că, prin Decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți nr. 1a-559/2022 din 15 ianuarie 2024, Sergiu Ceban a fost achitat în baza art. 390 alin. (1) pct. 3) din Codul de procedură penală, pe motiv că fapta imputată nu întrunește elementele infracțiunii, instanța penală indicând expres caracterul executoriu al hotărârii din momentul pronunțării. Astfel, începând cu data de 15 ianuarie 2024, cauza juridică care a stat la baza suspendării raporturilor de serviciu a încetat să existe.

În aceste condiții, Colegiul apreciază că instanța de fond în mod corect a concluzionat că Ministerul Justiției avea obligația legală de a emite actul administrativ individual favorabil, privind restabilirea reclamantului în funcția deținută anterior suspendării, iar refuzul exprimat prin răspunsul nr. 01.5/1626 din 20 februarie 2024 este unul nelegal și emis cu interpretarea eronată a dispozițiilor legale incidente.

Referitor la temeinicia apelului, Colegiul remarcă că, argumentul principal invocat de apelant se referă la pretinsa omitere de către reclamant a termenului prevăzut de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. Colegiul apreciază acest argument ca fiind nefondat atât din perspectiva circumstanțelor de fapt ale cauzei, cât și din perspectiva interpretării juridice a normei invocate.

Potrivit art. 14 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998, persoana suspendată din funcție în

legătură cu tragerea ilegală la răspundere penală este restabilită în funcția anterioară dacă depune cererea în termen de trei luni de la data primirii avizului despre rămânerea definitivă a sentinței de achitare sau a actului de încetare a urmăririi penale pe temei de reabilitare.

La caz, Colegiul observă că apelantul își întemeiază poziția pe existența unei hotărâri anterioare de achitare pronunțate de Curtea de Apel Bălți la 18 mai 2021, susținând că reclamantul ar fi omis termenul legal încă din acel moment, iar rejudecarea ulterioară a cauzei nu ar putea genera un nou termen pentru solicitarea restabilirii în funcție, însă această interpretare nu poate fi reținută, întrucât ignoră efectele juridice ale deciziei Curții Supreme de Justiție din 16 mai 2022 prin care hotărârea de achitare din 18 mai 2021 a fost casată integral și cauza trimisă spre rejudecare într-un alt complet de judecată. Casarea integrală a unei hotărâri judecătorești produce efectul desființării acesteia din ordinea juridică, hotărârea casată nemaiputând produce efecte juridice autonome și nemaiputând constitui temei pentru nașterea, modificarea sau stingerea unor drepturi și obligații.

În consecință, după casarea integrală a hotărârii din 18 mai 2021, situația juridică a reclamantului a redevenit una pendinte, cauza penală fiind repusă pe rol spre rejudecare.

Abia prin noua decizie de achitare din 15 ianuarie 2024, s-a stabilit definitiv și executoriu caracterul neîntemeiat al acuzațiilor formulate împotriva reclamantului. Prin urmare, doar această hotărâre putea constitui temei juridic pentru exercitarea dreptului prevăzut de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998.

Astfel, Colegiul reține că reclamantul s-a adresat Ministerului Justiției cu cererea de restabilire la data de 19 ianuarie 2024, adică la patru zile după pronunțarea hotărârii definitive de achitare, ceea ce demonstrează fără echivoc respectarea termenului legal prevăzut de lege.

Prin urmare, Colegiul notează interpretarea propusă de apelant, potrivit căreia termenul legal ar fi început să curgă de la o hotărâre ulterior casată integral, este incompatibilă cu principiile securității juridice și ale efectivității drepturilor garantate de lege. O asemenea interpretare ar conduce la situația absurdă, în care o persoană achitată definitiv și reabilitată printr-o hotărâre existentă și executorie ar fi lipsită de posibilitatea valorificării drepturilor recunoscute de lege exclusiv din cauza existenței unei hotărâri anterioare care nu mai produce niciun efect juridic.

Deasemenea, Colegiul nu poate reține nici argumentul apelantului potrivit căruia, cererea reclamantului din 19 ianuarie 2024 ar avea caracter repetitiv. Cererea formulată de reclamant în anul 2024 are ca temei juridic și factual o hotărâre nouă, distinctă și definitivă de achitare, pronunțată după rejudecarea cauzei. În aceste condiții, situația juridică dedusă examinării administrative era diferită de cea existentă în anul 2021, iar autoritatea publică era obligată să examineze cererea prin prisma noilor circumstanțe juridice intervenite.

Colegiul apreciază ca nefondată și susținerea apelantului referitoare la caracterul pretins discreționar al măsurii de restabilire în funcție.

Din interpretarea sistemică a art. 14 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998 rezultă că obligația autorității publice de a restabili persoana în funcția anterioară are caracter

imperativ și nu lasă autorității o marjă de apreciere privind oportunitatea sau convenienţa unei asemenea măsuri. Textul legal utilizează formularea „este restabilită”, ceea ce exprimă o obligație clară și directă a autorității competente. Mai mult, norma stabilește expres și obligația subsidiară a autorității de a oferi o funcție echivalentă în cazul imposibilității obiective de restabilire în funcția anterioară. Prin urmare, legiuitorul nu a conferit autorității posibilitatea de a refuza discreționar restabilirea persoanei achitate definitiv.

În acest context, Colegiul reține că, dreptul reclamantului la restabilirea în funcție derivă direct din caracterul ilegal al tragerii sale la răspundere penală și din efectele de reabilitare ale hotărârii definitive de achitare. Menținerea suspendării după încetarea procesului penal prin achitare, ar transforma măsura provizorie într-o sancțiune permanentă și ar lipsi de efect util instituția reabilitării judiciare.

Totodată, nu poate fi reținut nici argumentul apelantului privind necesitatea protejării securității raporturilor juridice și existența unui presupus abuz de drept din partea reclamantului. Exercitarea unui drept expres recunoscut de lege în termenul legal nu poate constitui abuz de drept. Dimpotrivă, refuzul autorității publice de a executa efectele unei hotărâri definitive de achitare reprezintă o încălcare a principiului legalității și a obligației autorităților publice de a acționa în conformitate cu legea și hotărârile judecătorești definitive.

Colegiul apreciază ca fiind lipsit de relevanță juridică argumentul apelantului potrivit căruia admiterea cererii reclamantului ar putea genera obligații salariale pentru perioade îndelungate. Eventualele consecințe patrimoniale ale unei măsuri ilegale de suspendare nu pot justifica refuzul restabilirii persoanei în funcție și nu pot limita exercițiul drepturilor garantate de lege persoanei reabilitate.

Referitor la argumentele apelantului și ale terțului, privind incompatibilitatea funcției, Colegiul constată că acestea sunt neîntemeiate și nu pot justifica legalitatea refuzului contestat.

În primul rând, Colegiul reține că incompatibilitatea funcției nu a constituit motiv al actului administrativ contestat nr. 01.5/1626 din 20 februarie 2024. Autoritatea publică a fundamentat refuzul exclusiv pe pretinsa tardivitate și pe caracterul repetitiv al cererii formulate de reclamant. În procedura contenciosului administrativ, legalitatea unui act administrativ se apreciază prin raportare la motivele existente la momentul emiterii sale. Autoritatea publică nu poate suplini ulterior lipsa motivării actului administrativ prin invocarea unor temeiuri noi în fața instanței de judecată.

Prin urmare, argumentele privind incompatibilitatea funcției constituie apărări formulate post factum, care nu au stat la baza emiterii actului administrativ contestat și care nu pot valida retroactiv legalitatea acestuia.

În al doilea rând, din materialele cauzei rezultă că în perioada suspendării raporturilor de serviciu reclamantul a desfășurat activități remunerate în sectorul privat.

Totuși, această circumstanță nu reprezintă un impediment legal pentru restabilirea sa ulterioară în funcția deținută anterior suspendării. Potrivit art. 200 alin. (6) din Codul de procedură penală, persoana suspendată provizoriu din funcție are dreptul de a presta muncă în alte domenii care nu au legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu sau cu

orice serviciu public. Norma respectivă recunoaște expres dreptul persoanei suspendate de a desfășura activități remunerate în perioada suspendării, tocmai pentru a evita lipsirea acesteia de mijloace de existență pe durata unei măsuri provizorii.

Colegiul subliniază că reclamantul s-a aflat în stare de suspendare timp de aproximativ zece ani, perioadă excesiv de îndelungată în care nu putea fi privat în mod absolut de dreptul fundamental la muncă și la asigurarea unui nivel minim de existență pentru sine și familia sa. În acest sens, relevante sunt și considerentele Curții Constituționale expuse în Hotărârea nr. 21 din 28 noiembrie 2023, invocată de intimat, prin care s-a reținut că interdicția absolută pentru persoanele suspendate din funcție de a desfășura alte activități profesionale poate transforma măsura suspendării într-o ingerință disproporționată în dreptul la muncă și într-un mecanism de constrângere indirectă a persoanei de a renunța la funcție. Curtea Constituțională a reținut expres că, pe măsura trecerii timpului, efectele suspendării asupra vieții profesionale și private devin tot mai grave, iar lipsirea persoanei suspendate de posibilitatea obținerii unor venituri din muncă este incompatibilă cu exigențele proporționalității.

Prin urmare, desfășurarea unor activități remunerate de către reclamant în perioada suspendării nu poate fi calificată drept incompatibilitate de natură să anihileze dreptul său legal la restabilirea în funcție.

Colegiul apreciază ca nefondată și susținerea terțului potrivit căreia simpla exercitare a unor activități remunerate în sectorul privat ar exclude „indiferent de rezultatul procesului penal” posibilitatea restabilirii în funcție. O asemenea interpretare ar lipsi de efect dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998 și ar transforma suspendarea provizorie într-o încetare definitivă și automată a raporturilor de serviciu, ceea ce legea nu prevede.

Eventualele incompatibilități prevăzute de Legea nr. 300/2017 cu privire la sistemul administrației penitenciare urmează a fi respectate de reclamant la momentul efectiv al reluării exercitării funcției publice cu statut special, iar nu pe perioada suspendării raporturilor de serviciu. Or, însăși partea intimată a precizat că, în cazul restabilirii în funcție, reclamantul va înceta activitățile incompatibile anterior reluării serviciului.

Colegiul mai reține că apelantul nu a prezentat în instanța de apel probe noi pertinente și concludente care să răstoarne concluziile instanței de fond. Argumentele expuse în apel reprezintă, în esență, o reiterare a poziției procesuale susținute în fața primei instanțe, argumente care au fost analizate și corect respinse prin hotărârea contestată.

În consecință, instanța de apel constată că prima instanță a apreciat corect circumstanțele cauzei, a interpretat și aplicat just normele de drept material incidente și a concluzionat întemeiat că refuzul Ministerului Justiției exprimat prin actul administrativ individual nr. 01.5/1626 din 20 februarie 2024 este unul neîntemeiat.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de Ministerul Justiție și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ și articolelor 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Apelul declarat de Ministerul Justiției, se respinge.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 22 noiembrie 2024.

Decizia cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni.

Președintele ședinței,
Judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Copia corespunde originalului / judecător/